

nak, a istočasno se je že režal, ko je imel nove načrte v mislih. Malega človeka ni mogoče poteptati, je preveč na tleh; ničesar ne more izgubiti, zato se vedno znova vzravna. Franci pa ni bil kar tako Grča; njegov ponos je bil nad politiko in vsakdanjostjo drugih.

»Veš, da sem prvi in najbrž edini gorski smetar v naših hribih?« me je vprašal, ko smo plezali nazaj na sedlo.

»Še zmeraj pobiraš smeti?«

Pokimal je in me povabil: »Spodaj na sedlu, okrog tistega balvana, vsi malicajo, tam bom zdaj počistil. Škratlato smo tudi že očistili; veš, padel sem in se potolkel, lahko bi zgrmel dol. Potem je šel tja na nevaren del Brane, navezan.«

Kar sijal je: na Antenini akciji so spravili ne vem koliko vreč s Triglava. Vsak konec tedna je prinesel v dolino najmanj eno vrečo odpadkov, raje dve ali tri, kolikor je pač zmogel nesti.

»Še vedno hodiš kar sam?«

»Ja, le včasih se mi pridruži Brane. Poleti sva spet delala na Vršiču; veš, okoli tiste kočice Gorske straže PTT sva sadila rože za arboretum.«

»Še zmeraj?«

Kočico smo postavili skupaj s člani GS PD PTT Kanjavški potepuhi nekje 1977., Brane in Franci sta okoli nje nasadila planike, svišče, klinčke, sončeca, murke in podobno cvetje, ki pa je le preveč vabilo ljudi in nikdar ni moglo v miru rasti. Ta dva zagnanca pa sta kljubovala in vedno znova zasajala. Morali smo ju naglas občudovati.

Potem sem se spomnila njegovega truda pozimi. V Kamniški Bistrici in tudi okoli Ljubljane je imel po gozdičkih cele jate ptičnic, precej plače je dal za zrnje in lojve pogače, da je krmil ptice vsako dolgo zimo. Ej, Franci! Ni ti uspelo dobiti dekleta, ki bi te razumelo, zato pa ti je prijateljica vsa narava, vsaka trava, skala, roža, ptica, gamsi. Širok si kot sonce, tih kot voda, ki pronica skozi zemljo; kdo od nas posvetnih ljudi bi zmogel hoditi s teboj, biti tako zvest ljubezni do narave, tako temeljit v tem hrepenenju!

Okoli balvana so sedeli ljudje in malicali, klepetali, prihajali in se odpravljali. Moj popotni tovariš je malo debelo pogledal rdečo vrečo in potem Francija, pa je razumel in vsi trije smo mrzlično začeli pobirati in iskati konzerve, tetrapake, staniol in drugo navlako.

Franci je naglas komentiral: »No, vidiš, kar pod skalo vtaknejo pa so srečni, da se nič ne vidi, in so prepričani, da so pri spevali k čistoči gora! Potem pa sneg, voda, žival kamen premakne — in potem pridem jaz pa poborem...«

Pridno sva z Ivanom pomagala na ves glas udrihati čez planince, ki celo pivo pri-

nesejo gor, prazna steklenica pa je pretežka za pot navzdol. Spogledovali smo se in škilili proti naokoli sedečim, ki so čudno gledali; nekateri so se počutili neugodno, drugi so nas na glas hvalili, pomagal pa ni nihče. Zame je bilo to doživetje prve vrste; takole na delu tega gorskega smetarja še nisem nikoli videla; z zavistjo sem ga opazovala, kako naravno si je naložil že drugo polno vrečo odpadkov.

***

20. oktobra 1988 smo se Kanjavški potepuhi spet zbrali. Na ljubljanskih Žalah. Slab teden prej je Franci v avtomobilski nesreči za vedno odšel na planinske trate, v skale, med ptice in rože. K Naravi, s katero sta se tako ljubila.

Jutro na Jezerskem

NEŽA MAURER

*Jutro z belimi skalami in zelenim
nebom,
s smrekovimi iglicami — trepalnicami
noči —,
sanjavi mi od sanj,
s smehljajem molčečega človeka.*

*Iz njegovih oči
bo vzšlo sonce.*

*Naj ne vzide!
Naj ostane prvi svit,
pričakujoče drhtenje
s povešenimi trepalnicami noči
in skalami,
belimi kot otroški smeh.*

Prosim, besnim, rotim

NEŽA MAURER

*Prosim, besnim, rotim planino,
naj bo trdna.
Skušam jo očarati,
varati,
kot ona mene.
Mučim se.
Srage mi drse po licih
in se mešajo s solzami.
Kalne oči so napol slepe,
vendar vidijo:*

*Kamen za kamnom
se kruši s stene.*